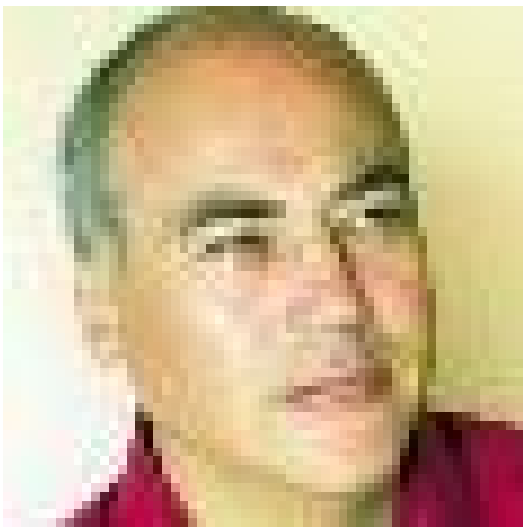

Una mica d'optimisme

ARGEMIR GONZÁLEZ

Ja va bé una mica d'optimisme", opinava Joan Olóriz, regidor de l'Ajuntament de Girona, davant l'escèptic Toni Rocafull, exregidor dels ajuntaments de la Bisbal i de Palafrugell, mentre jo anava explicant la meua teoria sobre el viratge ideològic que s'està produint ara mateix. Les manifestacions a Girona són una magnífica ocasió de retrobar companys de militància, de saludar-nos els que ja no estem a primera filera de les trinxeres de la política institucional i de fer-la petar amb els que s'hi mantenen. Però a les últimes manifestacions en què he participat trobo un creixent nombre d'afectats per la crisi: treballadors a l'atur o amb

pitjors condicions laborals, treballadors públics com mestres, policies, bombers, metges o administratius, defensors de la sanitat pública, jubilats amb pensions insuficients i un llarg etcètera. Alguna cosa està canviant en la mentalitat dels afectats per la llarga crisi econòmica, és a dir, la immensa majoria.

Les grans mobilitzacions dels "indignats" de l'any passat van ser un primer símptoma d'aquest canvi. Per desgràcia una part d'aquest moviment es va abonar a l'abstencionisme del "tots els partits són iguals" menyspreant els mecanismes de canvi que la nostra democràcia permet, tot i admetent les seves greus mancances. L'altíssima abstenció de l'esquerra sociològica explica com una minoria conservadora de la població aconsegueix ser una majoria absoluta de votants.

La crítica a les polítiques econòmiques i socials, abans del PSOE i ara del PP, no s'han aturat amb l'aixecament dels campaments d'indignats sinó tot el contrari i no em refereixo només al creixent nombre de protestes al carrer si no, sobretot, a l'opinió pública i a l'opinió publicada en la qual juga un paper creixent Internet. Cada vegada està més clar que les actuals receptes d'austeritat pressupostària no només no han conduït a la sortida de la crisi sinó que l'han agreujada posant en perill l'estabilitat econòmica i social europea i també la mundial.

En aquests moments estan confluint dues poderoses forces en la necessitat de canviar radicalment les polítiques econòmiques dels estats europeus. Per una part tenim que l'evidència empírica del fracàs de les receptes d'austeritat pressupostària està empenyent els seus perjudicats a reclamar canvis, i conforme la capacitat de resistència de la gent als efectes de la crisi vagi disminuint, cada vegada hi haurà més pressió en aquest sentit. Però, per l'altre, el mateix empresariat acabarà exigint canvis en les polítiques econòmiques, simplement perquè la demanda interna s'està enfonsant i sense ella les empreses espanyoles no podran sobreviure, més encara amb una economia europea estancada.

A les converses amb amics i coneguts, a les pàgines d'opinió dels diaris, a les xarxes socials com Facebook, als diaris alternatius distribuïts per Internet però també a les declaracions d'autoritats polítiques i financeres, s'està obrint pas un discurs que substitueix al de "hem estirat més el braç que la màniga" o el de "l'Estat, com una família, no pot gastar més del que ingressa" per un "amb polítiques d'austeritat no sortirem de la crisi".

Es tracta, una vegada més, del vell debat entre liberalisme, partidari d'un capitalisme desregularitzat i, per tant, salvatge, i keynesianisme, defensor de l'intervencionisme de l'Estat, especialment per ajudar a sortir de les cíclics crisis econòmiques del sistema capitalista.

En els propers mesos podrem comprovar si aquestes prediccions es comencen a complir o no i la primera oportunitat la tindran els francesos amb les eleccions presidencials convocades per als mesos d'abril, per a la primera volta, i maig, per a la segona i definitiva. Ho són perquè si triomfa Nicolas Sarkozy serà la confirmació

de les polítiques d'austeritat en aliança amb Angela Merkel però si guanya el candidat socialista François Hollande i posa en pràctica les mesures que està anunciant de posar límits al capitalisme financer, pot ser l'inici de la fi de les polítiques ultraliberals actuals de la Unió Europea. O, si més no, de la seva moderació.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/02/06/mica-doptimisme/545731.html?utm_source=rss